פסח
תשכ"ד
גברעם

1. שמחה רבה, שמחה רבה, 2
אביב הגיע, פסח בא!
כי מינק קנתה אלטע-זאכן בתל-אביב,
הכול וילקס, כי .ון-אסו גזבר-נדיב.

2. היום נכנסתי למחסן,
חולצה רציתי להחליף;
מיד נשמע נימוק ישן:
אין נקודות ואין תקציב!

חשבתי רק: מזה חולצה לי לא תצמח,
אבוד! חסל! מהר, מהר מפה אברח!

3. ועוד סופר כי כבר גומרים
בריכת שחיה לחברים,
ורק אחד בלבד השלים
סוף סוף את קורס המצילים.
כי שמואליק גמר את הקורס בהצלחה,
ומתפלל שתהיה לו פרנסה.

4. ועוד חידוש – לא בלי סיכון –
נוגע לעסקי שיכון.
לרווקות ורווקים
מטבח יש ושני חדרים...
כי בגברעם, חביבי, ישנם עקרונות.
ואם תקופה – לא תוכל כבר לשנות.

5. והציבור כבר קצת הושפע
מאז אותה האספה,
על עבודה כולם דברו.
דורשים עוד אסיפה כזו.
לכן, חבר, מהמצב אל תתיאש!
תחלוף שנה – ובעיות עדין יש.

$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$

בפתח המחזור וביחוד ברים
כוס ראשונה לחיי ליצנים!
לחיי חיוכים!
לחיי כל מוסמך!
ואפילו מרוגז – יאחוז השבץ!

$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$

ה ח ו ד ש   הזה לכם ראש חדשים, ראשון הוא לכם לחדשי השנה.
בחודש הראשון, בעשרה ואחת לחודש בערב – פ ס ח   ל י צ נ י ם!
והיה היום הזה לכם לזכרון וחגותם אותו לדורותיכם,
חוקת עולם תחגוהו. סמור את חודש האביב – ועשית
גם פסח וגם פסח ליצנים!

כי הנה הסתו עבר,
הגשם חלף הלך לו,
אורחים שוב פוקדים עלינו
וקול התור נשמע במשקנו;
תור של ותק – ותור של שיכון,
תור של עבודה בשבת – ותור של תפירה.
התאנה חנטה פגיה, והגינה סמדר   ע ו ד   נותן ריח.

נ צ א   לסדה, נלינה בכרמים, נסכימה לכרמים.
נראה אם פרחה הגפן, פתח הסמדר, הנצו הרמונים.

הגיע ליל פסח סני.
הלילה הזה כל האולם גואה בצחוק.
הלילה הזה אוצרות החכמות נפתחים.

ס י ר ת   ה ט ל

טל - ב[illegible]ציון סנה טובה ומעוטרת
ו טל ב ו ר י ת   היא בנוי הדוהרת
עזב כבר את סדור העבודה
ו ט ל   נורית בעזרת כץ קרחו את הסדרה
ט ל   נ ו ר י ת   רצה אחרי צוותי החגים
ו א מ ו   ט ל   ט ל   לחג בסלה את כל הדגים
ט ל - כ ץ   ב[illegible]ת חמולה גדולה
ובנו סל   ט ל   נכדו סל[illegible] ץ   בבית תינוקות מקים המולה
ט ל - כ ץ   ירבה יפרוץ וגם ירדה בעם
כ ץ   ו ט ל   אי פעם יקראו מרבית ילדי גברעם.

ה מ ס ק   -   ב ז כ ו ת ו   ס ל   מ י   ק י י ם ?

המסק - בזכותו סל מי קיים?
בזכותם סל מסכימים
לסדות ולכרמים,
על מרפסתם תלויה
חולצה ספוגת זעה -
בזכותם קיים!

המסק - בזכותו סל מי קיים?
בזכות מלה טובה
אסר פעם נאמרה,
תגבר היא על קירות
סל בדידות ובזיונות -
בזכותה קיים!

המסק - בזכותו סל מי קיים?
בזכות הפעילים
סאינם נרתעים,
לצבור הם עוסים
גם בחול ובחגים -
בזכותם קיים.

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכות שמץ תקוה
לבוא ההשלמה.
וזאת שכחנו עוד:
בזכות צהל תינוקות
הבאים בעקבות
הבנים עם טובם – בזכותם קיים!

(שירה בצבור)
מה יפית, האביב!
לשדה, לאור,
יסדרו אמבון ורחי,
למטבח ולקטיף –
מה יפית, האביב!
מה נעמת, האביב!

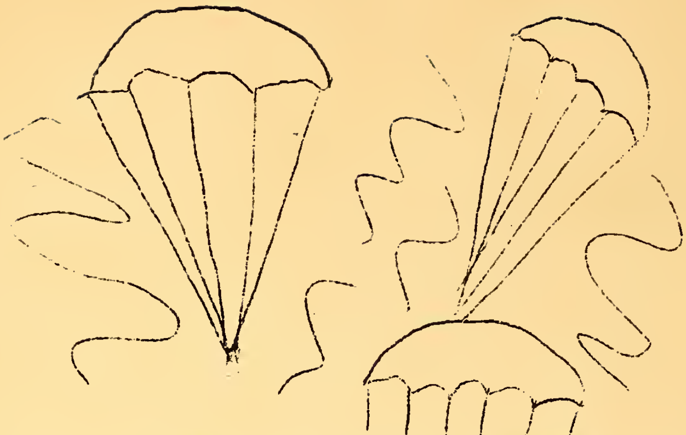
מה יפית, העולם!
יש דגן – בטוח.
גשם ירד, נשבה רוח,
ויעלזו יוגבי גברעם:
מה יפית, העולם!
מה נעמת העולם!

מה יפית, בוקר אור!
אגסים זהו עסק,
ולגזבר מכניס כס[illegible]
אגסים גם לחורף בשמור.
מה יפית, בוקר אור!
מה נעמת, בוקר אור!

מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?
מתי נשתחרר מכל התזרגויות?
מתי יוסדר עני[illegible] הנקודות?
מתי יבקרו כל החברים באספות?

תשובות: הקשית לשאול, ועמלת קשות,
בני, עד שהמצאת ארבע קושיות.
אך אל נא תציק, ואל נא בריב.
על כל ארבעתן אנסה להשיב.

נ ט ת נ ה   הלילה מכל הלילות,
כי רחוק מטגרה פרטתיים.
כי בלי ציונות ובלי רבנות
הפכנו ה"סדר" לטניים.
נספר ונטמח כל הליל –
גם צבחנים וטאר בני החיל.

תורנויות לחטל – המלאכה היא קלה –
אומרים יודעי ח"ן בתוכנו.
נרבה ילדים, ואותם נגייס
בבוא הטעה, במקומנו.
אך עד טירתם דור טני למצווה –
נחליף כל טבועינם מחנה עבודה.

בנקודות תחסק? להסדר תייחל?
הרגע, והמתן עוד טנה, או יובל.
עד תטכים מזכירות, כי יט להסכים
להסכם מוסכם טל כל הגורמים.
– אך עד ימצא הפתרון המקווה
עוד תחזיר נטמתך לידי הבורא!

תמים אתה, ילד, ואיך לא תדע
כי מזמן נפתרה בגברעם הבעיה!
ומאז קראו באסיפה את מניפסט העובדים
וחטבו טהנה מצאו את הפטנט לכל האבודים –
נוהר ההמון לאספה, יוטב בניחותא,
מדליק "פילטרון",
ומחכה בקוצר רוח להמסך הפליטון.

טירה בצבור: ע ב ד י ם   ה י י נ ו – ל ע ב ו ד ה.
ע ת ה   ב נ י   ? ר י ן – כ י   ל א   ע ו ב ד י ם.
ע ב ד י ם   ה י י נ ו – ע ת ה   ב נ י   ח ו ר י ן
ב ז כ ו ת   ה א ס פ ה.

££££££££££££££££££££

ו א ל ה   ט מ ו ת   בני יטראל הבאים אספתה:
ר א ו ב ן – ר א ? , גם הוא בא כטיט איזו סנסציה!
ט מ ע ו ן – ט מ ע ו   אותו, תמיד יט לו איזו בקורת על המזכירות.
ל ו י – איזה טיפוס! מ ל ו ה   תמיד דבריהמדברים בהערות לואי.

י ה ו ד ה – י ה ו ד י טוב. הלואי וירבו כמותו.
י ש ש כ ר – מדבר כמעין המתגבר; פיו לרגע לא י י ס כ ר.
ד ן – תמיד ד ן אחרים, ולא את עצמו.
א ש ר – אדם מ א ו ש ר. מסוגל תמיד לישון, אפילו כאן...
ב נ י מ י ן... נ פ ת ל י...

ה א ל ח מ א ע נ י א ד י א כ ל ו א ב ה ת נ א
ב כ פ ר א ד ס ב ת א. ו ע ת ה – כ ל ד כ פ י ן י י ת י
ו י י כ ו ל. כ ל ד צ ר י ך י י ת י ו י פ ס ח.

וכוסית שניה לחיי המחזור
של העובדים במטבח ומתפטרים לפזור.
לחיי הפותרים בצ'יק-צ'ק בעיות
שמחדש הן צומחות ותמיד קיימות!

ל ח י י ם!

ו י ה י ב י מ י ם ה ה ם ופנחס רון היה מבריג ברגים והורזה הזיות ורוחץ בים של גבול פה מוטכי.

ובמשק היה תוהו ובוהו. ורון יסוב במשקו אנה ואנה, וירא בחוסר תכנון ובסבלות העם והמזכירות כאחד. ותראה אליו ועדת הגיוס ותאמר: "הנה רושמים ורושמים – ואין תכנון. הבה ולכה לסמינר!"
ויאמר רון לאספה: אסורה נא ואראה את המראה הגדול הזה, ואבוא הר האלוהים, הוא סמינר העבודה.

ויובל רון עם יתר הצאן אל הר האלוהים, עין-חרודה. וירא מלאך טננקין אליו בלהבת אש מתוך הסנה. והמה ישיחו דברי חכמה ויעול ימים רבים.

עוד הם משיחים – והנה ימי בחירות קרבו, וייחלצו כל עדת קוני הדעת לעזרה. ויבוא רון אל עיר העולים אשדוד וינהג את דבר

המפלגה ואת ג'יפו, ויפיל חתיתו מסביב וייראו מפניו מלאכי מפא"י – כי חזק הוא רון.

ורון זרע בתרועה וקצר בסיגה של שני אחוזים וחזר לתורת הקבוץ.

ויעמדו מלאכי סמינר העבודה: "אל תקרב הלום! חסר מעליך מסורת עולם תחתון וכסות אביונים של קו כפר-סבא, כי המקום אשר אתה דורך עליו קודש הוא – ליעול, לסכלול ולקדמה!"

ותאמר ועדת המשק: "ראה ראינו את מחזור הכספים ואת מחסור הכיסים, את עול המסים ואת פעמי הגשים, את נושכי הרבית ואת עמך בעוית.

ו ע ת ה לך, בוא גברעמה, ובאת אל המתלוננים והמתיאשים, אל אלה הבאבזוים ואל אלה שבשקט בוטאים, ו ע ש י ת

מ ר א ש י ה ם – פ ק ק י ם

מ ב ד ח י ה ם – מ ז כ י ר י ם

מ ג ר ו ט א ו ת – מ כ ו נ ו ת

מ ק ו צ י ם – י ב ו ל ש ד ו ת

מ כ פ ר-ס ב א 1940 – ג ב ר ע ם 1964

וירא רון כי טוב – ויהי מפעיל ועדות, מתכנן תכנונים, משרטט שרטוטים ומעמיד כל בייר חלק מתחת שמי ה'. ויהי מפרה שממות המישור הלא היא ברברה שבצפון, והדרום השטח החדש.

וירבה רון בסלק סוכר ובחממיות ובכותנה, וידו האחת רוטמת והשניה מורטת עשבי בר בשדות. ועין שמאלו פקוחה על העם ועין ימינו פוזלת לעבר דוברי הסוכנות וועדת המשק. וגבו ממאן להתישר והוא עושה ימים כלילות ורק הסרט מוציאו ממשובתו. ולא עברו ימים רבים וימרר את חיי העם בכל שבת בגיוסים ובעבודה קשה.

כי אמר המצפון ואמרו המוסדות: הוצא את עמי גברעם מחוסר ידע ומחוסר תכנון, ממכת הרבית והדלות, ממרי, ממרירות ומתלונות –

ו ג א ל ת אותם, ופקחת עיניהם להרחבה ולא עוד עבדים יהיו למסורת. ועם רב יימשך אחריך מקרב אחיך.

ת נ י א

היה רבי מזכירות הקיבוץ אומר:

בשעה [redacted] היו עומדים על פי התהום, היו הבריות מנצחות זה עם זה; זה אומר: אני יורד לתהום תחילה, כי אתה מורידני.

וזה אומר: אני יורד לתהום תחילה, ואתה מורידני.

קפץ מי שקפץ, ונפל מי שנפל, ועלה מי שעלה, והתעלם מי שהתעלם, והלך מי שהלך, והיו שדים ושרות רוגמים ונרגמים.

אמר לו רבי יהודה:

לא כך היה המעשה. אלא, זה אומר: לא היו דברים מעולם. וזה אומר: היה היו דברים מעולם ויהיו לעולם.

קפץ מי שקפץ וקפצו לו את פיו.

קרב יום, קרב יום
אשר הוא לא יום ולא לילה.
בשדות חורשים טרקטורים
של המועצה יומם ולילה.
למה לנו פה צרות?
מוטב למסור הכול בקבלנות!

"כימאויר" ו"מרום"
מדבירים ביום ובלילה,
וקבלן מאשקלון
מוכן לקצור ביום וגם בלילה.
למה לנו פה צרות?
מוטב למסור הכול בקבלנות!

העישוב הוא בוער,
ודנים בו ביום ובלילה.
מחנה נביא מחר
לגברעם, עוד בזה הלילה!
למה לנו פה צרות?
מוטב למסור הכול בקבלנות!

קרב יום, קרב יום,
אשר הוא לא יום ולא לילה.
וכולנו מרכזים
את העסק ביום ובלילה.
יה חביבי, למד עברית!
לזה קוראים אצלנו: "עבודה עצמית".

חזון בלהות

היתה עלי רוח ה' ויוציאני בכוח ה' ויניחני בתוך המזכירות בערב שבת בין הערבים, והנה מלאה ערפל ועשן ויש בה עצמים והמה מטושטשים עד מאוד. והעבירני עליהם סביב סביב והנה אי אלו דמויות; והנה מעטות מאוד על פני הבקעה, והנה מקשות מאוד.

ויאמר אלי:"בן אדם, התחיינה הדמויות הללו?.."

עוד הוא מדבר והנה רעש! ויבקעו מתוך הערפל ואדי הקפה ידיים וזרועות – – – האויר חוצבות, זוג מלתעות כריכים לועסות, זוג ידיים רושמות, בטפרות מספרות, פני להבים, קולות וברקים, תמרות עשן וחרדת אלוהים. מעטים רועשים כרבוא אנשים. נשיאים ורוח – והיכן הגשמים?

ואומר: "אהה, אלוהים, אבדתי! נגזרתי!"

ויאמר אלי: " בן אדם! הנבא אל העצמים הללו ואמרת אליהם: מארבע רוחות בואי, הרוח, ופחי בהם. וישבו כולם, איש בל יעדר, אחת לשבוע מבוקר עד ערב וידונו בהרחבת הדעת, ואל יקפצו איש לדברי רעהו, ויאזינו איש לקול חברו, וינמיכו כולם בכמה אוקטבות קולם, ועפרונו של רון ייגנז במעמקי תיקו.

כי לא ברעש ה'
ולא במתי מעט ה'
ולא על רגל אחת ה'

חלמתי חלום יפה ונעים:
הופיע עולם - והוא ר ב ע י ם!
רק שעתיים עבדנו, רק שעה בשבת.
להוכל הכינו רק רגע אחד!
כך היה החלום, הכול התגמד.
אפילו מלון - עד לגודל שקד.

התעוררתי לפתע - ואבוי לעיני -
חלף החלום היפה בחיי!
חצי יום טוב עובדים בתוך שבתות,
וליום עבודה טוב שמונה שמיניות!
אך זכר נשאר לחלום שהיה:
הכוסית הקטנה, שהיא - כוס של ארבע!

ל ח י י ם !

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

כ מ ה מ ע ל ו ת ט ו ב ו ת ל מ ק ו ם ע ל י נ ו !

אילו היו מדברים בגברעם על בניה בכלל ולא על בניה חדשה - דיינו.
אילו לא מדברים על בניה חדשה אלא רק על הרחבת שיכון - דיינו.
אילו מדברים על הרחבת שיכון ולא מחליטים סוף סוף החלטות - דיינו.
אילו מחליטים סוף סוף החלטות ולא נגשים אי פעם לבצוע - דיינו.
אילו נגשים איפעם לבצוע ולא מבטיחים סיום מהיר - דיינו.
אילו מבטיחים סיום מהיר ולא מפנים בבהילות תושבי שני בתים - דיינו.
אילו מפנים בבהילות תושבי שני בתים ולא דופקים על ראשי היושבים
בשני הבתים האחרים - דיינו.
אילו דופקים על ראשי היושבים בשני הבתים האחרים ולא קופצים
כ"... קופץ בראש" תושבי הבנין השלילינד (בקוותם לחזור
"עוד שבועיים") - דיינו.
אילו קופצים החוצה תושבי הבנין השלילינד ולא זוכים גם
תושבי הבנין הרביעי לצאת - דיינו.
אילו זוכים תושבי הבנין הרביעי לצאת ולא זוכים סוף סוף חברים
להכנס ולישב שני בתים גמורים (איך שהוא) - דיינו.

אילו זכו סוף סוף להכנס ולישב שני בתים ולא מקוים להכנס אי פעם
יתר המפונים - דיינו.

אילו מקוים אי פעם להכנס יתר המפונים ועמם לא מקוים כזאת
יתר החברים שכבר זכו - דיינו.

על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו:
שדברו על בניה בכלל, ועל הרחבת שיכון, והחליטו סוף סוף החלטות, ונגשו אי פעם לבצוע, והבטיחו סיום מהיר, ופינו בבהילות תושבי שני בתים, ודפקו על ראשי היושבים בשני הבתים האחרים, וקפצו החוצה תושבי הבנין השליליגד, וזכו גם תושבי הבנין הרביעי לצאת, וזכו סוף סוף חברים להכנס ולייטב שני בתים גמורים, ומקוים להכנס אי פעם גם יתר המפונים, ומקוים עמם כזאת אלה שכבר זכו להכנס, על מנת שיצאו הם וידורו בחדרים הזמניים של המפונים, עד שיספצו להם את החדרים החדשים.
ו א מ ר י ה מ ק ו ר ה , כ י א ם י ת מ ה מ ה - ב ו א
י ב ו א . א מ ן

££££££££££££££££££££££££

כ נ ג ד ארבעה בנים דבר הקבוץ:
אחד חכם
ואחד רשע
ואחד תם
ואחד שאינו יודע לשאול.

ח כ ם מה הוא אומר? "מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צותה מזכירות הקבוץ שלנו אתכם?"
אף אתה הפטר ואמור: "החכם - נאה דורש."

ר ש ע מה הוא אומר? "מה העבודה הזאת לכם?"
"לכם" ולא "לי", ולפי שהוציא את עצמו מן הכלל כפר בעקר.
(והעקר - האם כופר לו או לא?)

ת ם מה הוא אומר? "מה זאת? אינני יודע ואינני מבין."
ודברת אליו בחוזק יד.

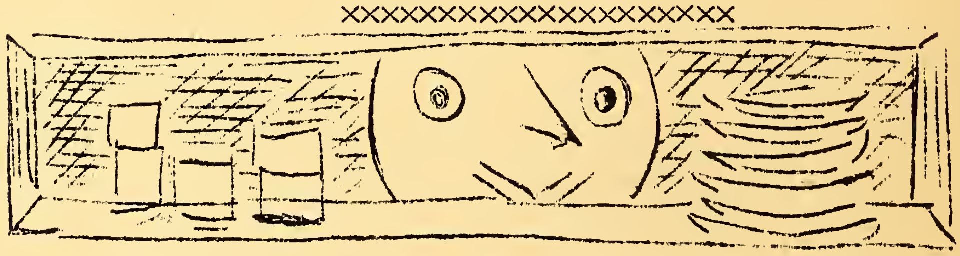
ש א י נ ו י ו ד ע ל ש א ו ל? אוי לו ואבוי לו. ואתה פתח לו ואמור: "בעבור זאת עשו לי. (ולא לך)"

[illegible]

נאום: אל שופטי הכלים

ק ו ם ו, עובדי מטבח, צאו ממטה חמה!
השעה כבר מאוחרת, מזמן זרחה חמה!
רב לכם לשכב, לרבוץ מתחת שמיכה,
וכאן כליב מרדים, סרוחים במהפכה.
הימתק לכם חלומכם, חלום רוב צלחות, סבלים,
ערמות ערמות סכו"ם, תכו בם חללים?
קומו, איפוא, בטלנים, הכונו למלחמה!
אך אל יעל קולכם – דרכו עוז בדממה.
אל בא יעצרוכם בחטולי הכלים
שבטומנט טבעו, פסחו על האומללים!
רק שניות מפוררות תתעו בין ההדים,
ובשמונים מעלות תכשירום למהדרין.
ירקבו בטומנם, צופו בו עד דק –
לאור שעברו חיטוי מדוקדק.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ש פ ו ך ח מ ת ך על חוג הנוער אשר לא ידעו לשאת בעול, ואת עקרונות רותה השמו. כי אכלו את מנות אשומרים ואת ארובה של זונה דרך פרצו. כי נהרו לעיר הפלשתים אשקלון ובתמונות אור-קול נתנו בה עינם. את גיבוריהם השמו וכל ליבם אחרי הכדור הסובב במגרש. את קול ישראל זנחו, ואחרי רמאללה נטה לבם. את קול שבנקין מאנו לשמוע, ודבקו בקטמי הבלו של קליף ריצ'רד. שפוך עליהם זעמך וחרון אפך ישיגם באספות בהשתתפות מזכירות הקיבוץ. תרדפם באף ותשיגם בפתח אהלו של "איצ'ה בר"!

המשק – בזכותו של מי קיים?

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכותם של הגשמים
שירדו בזמן מתאים,
הביאו לשדות ברכה,
יבולים והצלחה.

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכותם של מתנדבים
ששיחקו במחבואים –
שליחות בשם משרד החוץ
לאפריקה וארץ כוש.

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכות משפט שנערך
פסקו: גברעם היא "לא יוצלח",
אמרו חברי גרעין "יגבר":
נשנה פני המחר!

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכותם של חברים,
באספה נאשמים,
וכל שעה שהם עובדים –
טובה לאמנון הם עושים.

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכותן של ידיעות,
מספרים וחשבונות
מקריא ה"בוס" באספות.
חבר מבין מעט מאוד,
ולא חשוב אם אין יומן
כי בזכותן קיים.

המשק – בזכותו של מי קיים?
בזכות חיים מלאי תרבות,
רוקדי שלונים – מקרה אבוד,
וקיבוצניקים שרופים
משחקים פה בקלפים.

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

מעשה ברבי רון ורבי וול, ורבי נאמני בן דוב בן רבי גוטויין, ורבי רוטשילד, שהיו מסובין בצריף המזכירות, והיו מספרים ביציאה לעבודה כל אותו הלילה.

עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: רבותינו, הגיע זמן קריאת שמע של שחרית, ומה אשמים אנו כי אין יהודי טוב שיעירנו עם שחר?

אמר להם רבי פנחס בן רון: "זה כבר חמש שנים שאני מנהיגכם ועוד לא זכיתי לראות בקיום מצות היציאה לעבודה."

עד שדרשה בן נאמני: "שנאמר – למען תזכור את יום צאתך מכפר סבא כל ימי חייך."

שאמרו אבותינו:"חלוצים היינו בימים ההם בזמן הזה, עבדנו בכל עבודה קשה, למען תלמדו אתם את התורה וקיום המצוות."

וענו בניהם כנגדם ואמרו: "מאסנו בתורת הימים ההם. ובזמן הזה – כבר אין חלוציות ואין סוציאליזם. ספר תורתנו, שאת מצוותיו אנו מקיימים בימים ובלילות, באור ובחושך – הלא הוא "ג'יצ'ה-בר". ונוסח תפלותינו – קבסטה. ואם בתורה זו אנו עוסקים, ואם בקבסטה הפסדנו, כיצד נוכל לקיים מצוות היציאה לעבודה עם שחר?!"

והמשיך רבי נאמני ודרש דרשתו: "האם תעשו לי טובה ותצאו לעבודה? והחולים אשר בכם – אל נא יתחלו ואל נא ישחקו לפני, אלא אם בידם חותמת המרפאה."

ושנו רבותינו: "למען תזכור את תורת הקבוץ, מצוות חיי החברה וחיי התרבות, ועשית מצוותיו.

ימי חייך – הימים. כל ימי חייך – השנים.

וחכמים אומרים: ימי חייך – המשק הזה.

כל ימי חייך – להביא לימות הגרעין – המשיח.

על ח י ס ו ל הדפיציטים והריבית והנשף והעושק, על ארץ חמדה טובה ורחבה שנחלנו אנחנו ובנינו, לאכול מפריה ולשבוע מטובה –

ל ח י י ם !

א ח ד מי יודע?

אחד אני יודע! – אחד הוא השויון – ופרוטיו אלף!

ש נ י י ם מי יודע?

שניים אני יודע! – צמד חמד אני יודע: הכסף שאיננו,

והחובות האומרים: הננו!

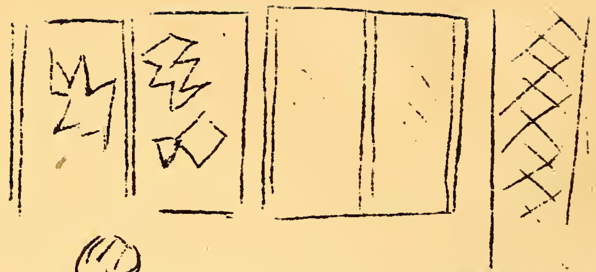
ש ל ו ש ה מי יודע?

שלושה אני יודע! – על שלושה דברים הקבוץ עומד:

על "הגיע לי",

על "מגיע לי",

ועל "יגיע לי"...

ארבעה מי יודע?

ארבעה אני יודע! – ארבעה בנים אני יודע:

ילד פלא, ילד מקומפלקס,

ילד קשה, ילד אגרסיבי.

חמישה מי יודע?

חמישה אני יודע! – העובד, הלא עובד, העובד ומעביד,

שאינו עובד ומעביד, שאינו עובד ואינו מעביד.

ששה מי יודע?

ששה אני יודע! – א. המזכירות – כקול ה' וכתורה מסיבי.

ב. ועדת המשק – היכן דברה? השלום לעפרה.

ג. ועדת החברים – שביקוד לריהוט – בעוז ובמהירות.

ד. ועדת בית הספר – בדור הפלסטיק

הרכב קצת אלסטי,

אין דבר, זה עוד לא כה דרסטי!

ה. ועדת האספקה – עומדת על כל נקודה.

ו. ועדת התרבות – ייסר כוח! הרבו במוח!

כי החיים קצת אפורים

בין פסח לפורים.

שבעה מי יודע?

שבעה אני יודע! – שבעה ימי פסח לבני חורין –

בם לחם באכל, כשר למהדרין.

שמונה מי יודע?

שמונה אני יודע! – שמונה הן השמיניות

שעליך לעבוד.

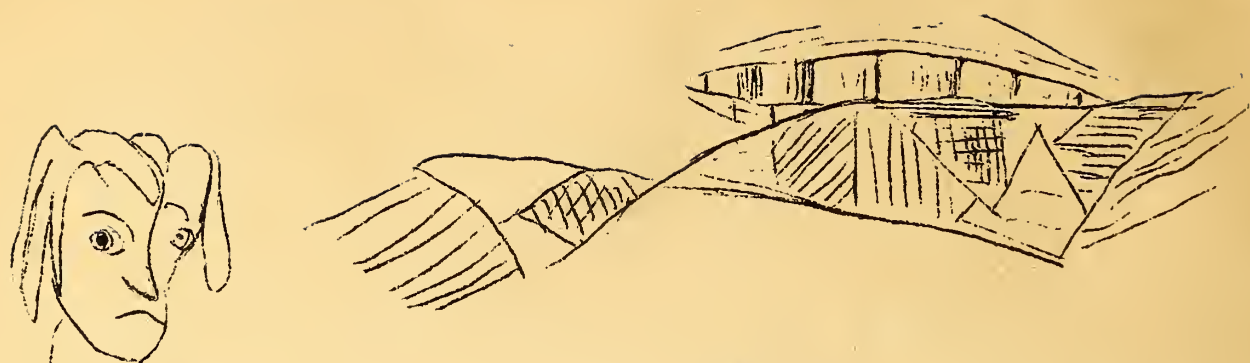
אתה ודאי רוצה פחות,

אך יש מי שדורש עוד.

תשעה מי יודע?

תשעה <u>אינני</u> יודע! – לכן נפסיק עם צ'יזבוט ובדיחה.

המשך יבוא בשנת תשכ"ה!

חד גדיא

חד מגבתא — דקנתה מחסנאיתא;

ואתא שיני הזמן וצנטרפוגתא

וקרעו למגבתא,

ואתא אלקה ועיטרה למגבתא

טלאי על טלאי

והנה המגבתא שקופה כזכוכיתא.

ואתא חברתא למחסנאיתא ותצעק:

הבי לי מגבתא חדשתא!

ואם אין — אבוכי מתה!!

אז תשיר המחסנאית את השירה הזאת לאמור:

מנעי קולך מבכי

ועיניך מדמעה,

כי יש שכר לפעולתך

ותקוה לאחרית מגבתך.

כי הנה ימים באים, ו.... בקרעה מגבתך חוטים חוטים,

ובגם טלאי אל טלאי,

ושבתי את שבות מגבתך!!

